

Случва ся да дохождѣтъ на Св. Горѣ разны художници, занаятчии, съ едиѣ думѣ хора, отѣ кои то община та има нужда. На такыва хора, по внушеніе на мѣнастырско то началство, особенно тичатѣ калугеры-тѣ. Тука тѣ употребявѣтъ сичко, кое то може да дѣйствува на съвѣстьтѣ и да възбуди умраза кѣмѣ мѣрскый животѣ, и често умиѣвѣтъ. Ако такѣвъ поклонникѣ ся разболи (а това ся случва отѣ незнаніе то на някои условія отѣ Св. Горскый климатѣ—за тяхѣ думата та ны е напредѣ), то и въ болницѣтѣ калугерството слѣди подирѣ него и го заплашва съ задгробны мѣжы, да по го обѣрни на нѣтътѣ кѣмѣ спасеніе то. „Ты ще умрешѣ: казвѣтъ му тѣ, не е ли по добрѣ да умрешѣ съ ангелскы чинѣ? Такава смъртѣ е най много пріятна на Бога.“ Болный тѣ ся не рѣшава: се още ся надява да оздравя и да ся върне въ отечество-то си, нѣ послѣ напада го уныніе, осѣща че ся приближава смърттѣ—подирѣ нея, страшны тѣ задгробны митарства, адската участь на грѣшникѣ тѣ, и самѣ си той, като милость си испросва подетригваніе то. Него направо го постригвѣтъ въ великѣ тѣ схимѣ и живѣ го онявѣтъ. Добро ако болный тѣ дѣйствително умрѣ; ами кога то ненадѣйно оздравя: обѣтъ тѣ изрѣченѣ, свѣрзка та съ мѣрътѣтѣ раскѣсана, и врѣхѣ човѣкъ тѣ, може бы, разглезенѣ въ животѣ тѣ, изведиѣхѣтѣ легнатѣ съ сичкѣ тѣ си тяжесть схимическы тѣ правила. И иска му ся да ся откаже отѣ схимѣ тѣ, нѣ вече е невѣзможно, и ся наченва за него дълга мѣчителна борба съ пѣрвы тѣ привычки: съ кѣрвавы сълзы той ще плаче за мѣрскы привязанности, и ще тѣрси напрѣзно утѣха въ напрегнатѣ тѣ молитвѣ и постоянна неповѣдь. За да побегне, той нѣма да намѣри въ себѣ си сила, защо то надѣ побягнальный тѣ ся исинва страшно-то проклятіе на цялѣ Св. Горѣ.

Това нѣщо го знаятъ *испечени тѣ* поклонници и ги